

Taking on the Name of Jesus Christ

By Elder Dale G. Renlund
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Påtag jer Jesu Kristi navn

Ældste Dale G. Renlund
De Tolv Apostles Kvorum

October 2025 general conference

The more we identify with and remember Jesus Christ, the more we want to be like Him.

In 2018, at the University of Utah, a special professorship was created called the “Dr. Russell M. Nelson and Dantzel W. Nelson Presidential Chair in Cardiothoracic Surgery”—cardio, meaning “heart,” and thoracic, meaning “chest.” It honored President Nelson’s important work as a heart surgeon and the support he received from his late wife, Dantzel. This professorship was paid for by a fund designed to last into the future. The individual selected for this type of prestigious professorship receives recognition, salary support, and research funds.

The first surgeon chosen to hold the professorship was Dr. Craig H. Selzman, a skilled heart surgeon who is not a member of our church. At the ceremony to award this professorship to Dr. Selzman, many important guests were in attendance, including President Nelson and his wife Sister Wendy W. Nelson. During the meeting, President Nelson spoke modestly of his pioneering surgical career.

Then Dr. Selzman shared what it meant to him to be appointed to this professorship. He related that four days earlier, after a long day in the operating room, he discovered that one of his patients needed to go back to surgery. He was tired and disappointed, knowing he would have to spend another night in the hospital.

This evening, Dr. Selzman had a life-changing conversation with himself. In the moment, he thought: “On Friday, I will be appointed to a professorship named after Dr. Nelson. He was always known as someone who kept his emotions in

Jo mere vi identificerer os med og husker på Jesus Kristus, jo mere ønsker vi at være som ham.

På University of Utah blev der i 2018 oprettet et særligt professorat, der hedder »Dr. Russell M. Nelson og Dantzel W. Nelsons præsidentielle professorat i kardiotorakisk kirurgi –kardiobetyder hjerte, og torakisk betyder brystkasse. Det var til ære for præsident Nelsons vigtige arbejde som hjertekirurg og den støtte, han modtog fra sin afdøde hustru, Dantzel. Dette professorat blev betalt af en fond, der er beregnet til at fortsætte langt ud i fremtiden. Den person, der bliver udvalgt til denne type prestigefyldte professorat, modtager anerkendelse, støtte til løn samt forskningsmidler.

Den første kirurg, der blev udvalgt til at få dette professorat, var dr. Craig H. Selzman, en dygtig hjertekirurg, der ikke er medlem af vores kirke. Ved den ceremoni, hvor dette professorat blev tildelt dr. Selzman, var der mange vigtige gæster til stede, herunder præsident Nelson og hans hustru, søster Wendy W. Nelson. Under mødet talte præsident Nelson beskedent om sin banebrydende karriere som kirurg.

Dr. Selzman fortalte, hvad det betød for ham at blive udpeget til dette professorat. Han fortalte, at han fire dage tidligere, efter en lang dag på operationsstuen, havde opdaget, at en af hans patienter var nødt til at blive opereret igen. Han var træt og skuffet, og han vidste, at han blev nødt til at tilbringe endnu en nat på hospitalet.

Den aften havde dr. Selzman en samtale med sig selv, der ændrede hans liv. I det øjeblik tænkte han: »På fredag bliver jeg tildelt et professorat, der er opkaldt efter dr. Nelson. Han har altid været kendt som en, der holdt sine følelser under

check, treated everyone with respect, and never lost his temper. Now that my name will be linked with his, I need to try to be more like him.” Dr. Selzman was already a very considerate surgeon. But he wanted to become even better.

In the past, his surgical team might have been aware of his fatigue and frustration because he may have let it show in his manner and tone of voice. But in the operating room that night, Dr. Selzman made a conscientious effort to be especially supportive and understanding of his team. He felt it made a difference and resolved to continue trying to be more like Dr. Nelson.

Five years later, President Nelson donated his professional papers to the University of Utah. Dignitaries from the university came to formally thank President Nelson. During this event, Dr. Selzman spoke again. Referring to President Nelson’s initials, RMN, he said, “There is an ‘RMN’ ethos that now pervades the Division of Cardiothoracic Surgery at the University of Utah.”

In frustrating situations, Dr. Selzman explained: “I do what we now teach our trainees to do—focus, get over it, and do the best you can. This ethos lives in us every day. We give lapel pins to every member of the division and each new trainee. At the bottom of the pin are the letters ‘RMN.’ The RMN ethos is foundational to our training; we teach it to everyone.” Dr. Selzman had intentionally improved his prior attitude and aspirations because his name was now linked to that of President Nelson.

This series of events involving Dr. Selzman caused me to ask myself: “How have I changed since I linked my name with the name of Jesus Christ? Have I adopted a Christlike ethos as a result? Have I genuinely tried to become better and more like Him?”

In Dr. Selzman’s experience, we can see at least five parallels to the process through which we take upon ourselves the name of Jesus Christ. Even though that process begins with baptism, it is not complete until we are more pure and holy and have become more like Him.

The first parallel is identification. Dr. Selzman’s appointment to the Nelson professorship linked his name to President Nelson’s, and Dr. Selzman began to identify with President Nelson. When we take upon ourselves the name

kontrol, behandlede alle med respekt og aldrig mistede besindelsen. Nu hvor mit navn bliver forbundet med hans, er jeg nødt til at prøve at være mere ligesom ham.» Dr. Selzman var allerede en meget hensynsfuld kirurg. Men han ville gerne blive endnu bedre.

Tidligere havde hans kirurgiske team måske bemærket hans træthed og frustration, fordi han kunne lade det fremgå af sin væremåde og sit tonefald. Men på operationsstuen den aften gjorde dr. Selzman en bevidst indsats for at være særligt støttende og forstående over for sit team. Han følte, at det gjorde en forskel og besluttede sig for at fortsætte med at prøve at være mere som dr. Nelson.

Fem år senere donerede præsident Nelson sine faglige papirer til University of Utah. Fremtrædende personer fra universitetet mødte op for formelt at takke præsident Nelson. Under denne begivenhed holdt dr. Selzman igen en tale. Med henvisning til præsident Nelsons initialer, RMN, sagde han: »Der er en ›RMN‹-etos, der nu gennemsyrligt afdelingen for hjerte- og lungekirurgi ved University of Utah.«

»I frustrerende situationer,« forklarede dr. Selzman, »gør jeg det, vi nu lærer vores praktikanter at gøre – fokuser, læg det bag dig og gør det bedste, du kan. Den etos bor i os hver dag. Vi giver reversnåle til hvert medlem af afdelingen og til hver ny praktikant. Nederst på nålen står bogstaverne ›RMN‹. Den RMN-etos er grundlæggende for vores træning; vi lærer alle om den.« Dr. Selzman havde bevidst ændret sin tidligere holdning og sine ambitioner, fordi hans navn nu var knyttet til præsident Nelsons.

Denne række begivenheder, der involverede dr. Selzman, fik mig til at spørge mig selv: »Hvordan har jeg ændret mig, siden jeg knyttede mit navn til Jesu Kristi navn? Har jeg fået kristuslignende etos som følge af det? Har jeg virkelig prøvet at blive bedre og mere som ham?«

I dr. Selzmans tilfælde kan vi se mindst fem paralleller til den proces, hvorigennem vi påtager os Jesu Kristi navn. Selvom den proces begynder med dåben, er den ikke færdig, indtil vi er mere rene og hellige og er blevet mere som ham.

Den første parallel er identifikation. Dr. Selzmans udnævnelse til Nelson-professoratet knyttede hans navn til præsident Nelsons, og dr. Selzman begyndte at identificere sig med præsident Nelson. Når vi påtager os Jesu Kristi

of Jesus Christ, we link our name with His. We identify with Him. We gladly become known as Christian. We acknowledge the Savior and unapologetically stand up to be counted as His.

Closely related to identification is another parallel—remembrance. When Dr. Selzman goes into his office, his eyes are drawn to the medallion he received when he was appointed to the Nelson professorship. This medallion reminds him daily of the RMN ethos. For us, partaking of the sacrament each week helps us remember Jesus Christ throughout the week. As we partake of the sacrament, we do so in remembrance of the price He paid to redeem us. We covenant anew to remember Him, recognize His greatness, and appreciate His goodness. We acknowledge repeatedly that it is only in and through His grace that we are saved from physical and spiritual death.

Remembrance means that we follow the advice given by the Book of Mormon prophet Alma. We “let all [our] doings be unto the Lord, and whithersoever [we go, we] let it be in the Lord; ... [we] let all [our] thoughts be directed unto the Lord; ... [and we] let the affections of [our hearts] be placed upon the Lord forever.” Even when we are occupied with other matters, we remain mindful of Him, just as we remember our own names, regardless of what else we focus on.

An outgrowth of remembering what the Savior has done for us is a third parallel—emulation. Dr. Selzman began to emulate President Nelson and the RMN ethos. I believe that President Nelson’s ethos is simply a manifestation of his lifelong discipleship of Jesus Christ. For us, the more we identify with and remember Jesus Christ, the more we want to be like Him. As His disciples, we change for the better when we focus on Him, more so than when we focus on ourselves. We strive to become like Him and seek to be blessed with His attributes. We pray fervently to be filled with charity, the pure love of Christ.

As President Nelson taught in April: “As charity becomes part of our nature, we will lose the impulse to demean others. We will stop judging others. We will have charity for those from all walks of life. Charity towards all ... is essential to our progress. Charity is the foundation of a godly character.” Alongside charity, we seek, “cultivate, ... and expand” other spiritual gifts from the Sav-

navn, knytter vi vores navn til hans. Vi identificerer os med ham. Vi bliver med glæde kendt som kristne. Vi anerkender Frelseren, og uden undskyldninger træder vi frem for at blive regnet som hans.

Tæt forbundet med identifikation er en anden parallel – erindring. Når dr. Selzman går ind på sit kontor, drages hans øjne mod den medaljon, han modtog, da han blev udpeget til Nelson-professoratet. Denne medaljon minder ham dagligt om den særlige RMN-etos. For os får deltagelse i nadveren hver uge os til at huske Jesus Kristus i løbet af ugen. Når vi nyder nadveren, gør vi det til erindring om den pris, han betalte for at forløse os. Vi indgår på ny pagt om at erindre ham, anerkende hans storhed og påskønne hans godhed. Vi anerkender gang på gang, at det kun er i og ved hans nåde, at vi bliver frelst fra fysisk og åndelig død.

At erindre betyder, at vi følger det råd, profeten Alma gav i Mormons Bog. Vi lader »alle [vore] gerninger være for Herren, og hvor [vi] end går hen, lad[er vi] det ske i Herren ... [vi] lad[er] alle [vore] tanker være henvendt til Herren; ... [og vi] lad[er vort] hjertes hengivenhed være rettet mod Herren for evigt«. Selv når vi er optaget af andre anliggender, forbliver vi opmærksomme på ham, ligesom vi husker vores eget navn, uanset hvad vi ellers fokuserer på.

En naturlig følge af at huske, hvad Frelseren har gjort for os, er en tredje parallel – efterligning. Dr. Selzman begyndte at efterligne præsident Nelson og hans RMN-etos. Jeg tror, at præsident Nelsons ethos ganske enkelt var et udtryk for hans livslange virke som Jesu Kristi discipel. For os gælder det, at jo mere vi identificerer os med og husker på Jesus Kristus, jo mere ønsker vi at være som ham. Som hans disciple ændrer vi os til det bedre, når vi fokuserer på ham, end når vi fokuserer på os selv. Vi stræber efter at blive som ham og søger at blive velsignet med hans egenskaber. Vi beder inderligt om at blive fyldt med næstekærlighed, Kristi rene kærlighed.

Som præsident Nelson underviste os om i april: »I takt med at næstekærlighed bliver en del af selve vores væsen, mister vi impulsen til at nedgøre andre. Vi holder op med at dømme andre. Vi får næstekærlighed til mennesker fra alle samfundslag. Næstekærlighed til alle ... er afgørende for vores fremgang. Næstekærlighed er grundlaget for en guddommelig karakter.« Ud-

ior, including integrity, patience, and diligence.

Emulating Jesus Christ leads us to a fourth parallel—alignment with His purposes. We join Him in His work. As a surgeon, Dr. Nelson was known as a teacher, a healer, and a researcher. The lapel pin used in Dr. Selzman's division emphasizes these endeavors, featuring the words teach, heal, and discover. For us, part of taking upon ourselves the name of Jesus Christ involves willingly, intentionally, and enthusiastically aligning our goals with His. We join Him in His work when we "love, share, and invite." We join Him in His work when we minister to others, especially the vulnerable and those who have been wounded, shattered, or crushed by their earthly experiences.

So we more fully take upon ourselves the name of Jesus Christ through identification, remembrance, emulation, and alignment. Doing these four leads us to a fifth parallel—empowerment. We access God's power and blessings in our lives. The Nelson professorship provides Dr. Selzman recognition and support funds that he is using to change the culture in his division. He applies this "endowment of power" to help others. In a similar way, when we take upon ourselves the name of the Savior, our Heavenly Father blesses us with His power to help us fulfill our mission in mortality.

As we make additional covenants with God, we take upon ourselves more fully the name of Jesus Christ. Consequently, God blesses us with more of His power. As President Nelson taught: "Each person who makes covenants in baptismal fonts and in temples—and keeps them—has increased access to the power of Jesus Christ. ... The reward for keeping covenants with God is heavenly power ... that strengthens us to withstand our trials, temptations, and heartaches better."

We become more spiritually receptive. We have more courage to confront seemingly impossible circumstances. We are strengthened more in our resolve to follow Jesus Christ. We more speedily repent and return to Him when we transgress. We become better at sharing His gospel with His power and authority. We help those in need while being less judgmental, far less judgmental. We retain a remission of our sins. We have greater peace, and we are more cheerful because we can

over næstekærlighed stræber vi efter at »udvikle ... og højne« andre åndelige gaver fra Frelseren, deriblandt integritet, tålmodighed og flid.

At efterligne Jesus Kristus fører os til en fjerde parallel – tilpasning til hans hensigter. Vi slutter os til ham i hans værk. Som kirurg var dr. Nelson en lærer, en helbreder og en forsker. Reversnålen, som bliver brugt på dr. Selzmans afdeling, understreger disse bestræbelser med ordene undervis, helbred og opdag. For os indebærer en del af det at påtage sig Jesu Kristi navn, at vi villigt, bevidst og entusiastisk tilpasser vores mål til hans. Vi slutter os til ham i hans værk, når vi »elsker, deler og indbyder«. Vi slutter os til ham i hans værk, når vi drager omsorg for andre, især de sårbare og dem, der er blevet såret, knust eller slået ned af deres jordiske erfaringer.

Så vi påtager os mere helhjertet Jesu Kristi navn gennem identifikation, erindring, efterlignelse og tilpasning. Disse fire fører os til en femte parallel – modtagelse af kraft. Vi får adgang til Guds kraft og velsignelser i vores tilværelse. Nelson-professoratet giver dr. Selzman anerkendelse og støttemidler, som han bruger til at ændre kulturen i sin afdeling. Han anvender denne bevilling eller »begavelse af kraft« til at hjælpe andre. Når vi påtager os Frelserens navn, velsigner vor himmelske Fader os på samme måde med sin kraft for at hjælpe os med at opfylde vores jordiske mission.

Når vi indgår yderligere pagter med Gud, påtager vi os i højere grad Jesu Kristi navn. Som følge af dette velsigner Gud os med mere af sin kraft. Som præsident Nelson sagde: »Enhver person, der indgår pagter i dåbsbassinet og i templerne – og holder dem – har øget adgang til Jesu Kristi kraft ... Belønningen for at holde pagter med Gud er himmelsk kraft – der styrker os til bedre at modstå vores prøvelser, fristelser og hjertesorger«.

Vi bliver mere åndeligt modtagelige. Vi har mere mod til at konfrontere tilsyneladende umulige omstændigheder. Vi bliver mere styrket i vores beslutning om at følge Jesus Kristus. Vi omvender os mere hurtigt og vender tilbage til ham, når vi overtræder. Vi bliver bedre til at dele hans evangelium med hans kraft og myndighed. Vi hjælper dem i nød og bliver samtidigt mindre fordømmende, langt mindre fordømmende. Vi bevarer forladelse for vores synder. Vi har større

always rejoice. His glory will be round about us, and His angels will have charge over us.

The Savior invites us, "Come unto the Father in my name, and in due time receive of his fulness." I urge you to do this. Come unto our Heavenly Father. Take upon yourself the name of Jesus Christ. Identify with Him. Always remember Him. Strive to be like Him. Join Him in His work. Receive His power and blessings in your life. Etch His name in your heart, willingly and intentionally. This gives you "standing" before God and qualifies you for the Savior's advocacy on your behalf. You will become an exalted inheritor in the kingdom of our Father in Heaven, a joint-heir with His Firstborn, our beloved Savior and Redeemer.

He lives. I absolutely know it. He loves you. He gave His life for you. He pleads with you to come unto the Father through Him. In the name of Jesus Christ, amen.

fred, og vi er glade, fordi vi altid kan glæde os. Hans herlighed vil være omkring os, og hans engle vil passe på os.

Frelseren indbyder os til at »komme til Faderen i [hans] navn og, når tiden er inde, modtage af hans fylde«. Jeg beder jer indtrængende om at gøre dette. Kom til vor himmelske Fader. Påtag jer Jesu Kristi navn. Identificer jer med ham. Husk ham altid. Stræb efter at være som ham. Slut jer til ham i hans værk. Modtag hans kraft og velsignelser i jeres tilværelse. Indgraver hans navn i jeres hjerte, villigt og bevidst. Det giver jer »anseelse« over for Gud og kvalificerer jer til at have Frelseren som jeres talsmand. I vil blive ophøjede arvinger i vor himmelske Faders rige, medarvinger sammen med hans Førstefødte, vor elskede Frelser og Forløser.

Han lever. Det ved jeg med sikkerhed. Han elsker jer. Han gav sit liv for jer. Han bønfalder jer om at komme til Faderen gennem sig. I Jesu Kristi navn. Amen.